

Jeg mener heller ikke, at man uden videre kan bruge hr. Frank Aaens argumentation, at når kommunerne har haft en meget høj vækstrate i nogle år, er dét et argument imod, at de kan klare sig med en lavere i de følgende år. Man kunne jo godt argumentere omvendt. Det kunne jo godt tænkes – og sådan har det jo også forholdt sig – at noget af den højere vækst, som vi har accepteret er indgået i kommuneforhandlingerne i de foregående år, har været en indhentning af nogle serviceefterslæb, som vi var enige om skulle indhentes.

Hr. Villy Søvnald spurgte, om der efter regeringens mening slet ikke er nogen problemer.

Selvfølgelig er der det. Vi befinder os ikke i landet Utopia. Et hvilket som helst samfund vil have problemer, der endnu ikke er løst, og vi har også en regering i det her land, som er optaget af at få løst de problemer, der endnu ikke er løst godt nok. Det, jeg anfægter, er bare den holdning, at der er en nedskruning af den samlede velfærdsindsats undervejs i det her samfund. Det er ikke tilfældet; det er det modsatte, der er tilfældet.

Og så er der jo i en debat som denne altid to holdninger repræsenterende to yderpunkter i debatten. Den ene holdning, som vel især forespørgerne har været fortalere for i dag, er en holdning, der går ud på, at man alene kan måle velfærdssamfundets kvalitet på, om udgifterne stiger. Det andet yderpunkt i diskussionen er, at man kan klare hele det behov for øget kvalitet, der er, ved at bruge pengene bedre.

Jeg tror, ingen af synspunkterne er rigtige. Jeg betragter det som regeringens og i øvrigt også kommunernes opgave at foretage en fornuftig afvejning mellem de to synspunkter. Der er områder og opgaver, der skal have flere penge, men der er også i den offentlige sektor på alle niveauer, selv om man har gjort det rimelig godt på forhånd, hele tiden mulighed for at vinde ressourcer og løse opgaver bedre ved bedre organisation, ved bedre brug af de talenter, man har i medarbejderstaben, og ved at lære af dem, der har fundet på at gøre det på en ny og bedre måde. Og det samlede resultat, som vi er interesserede i at præstere i form af bedre service i vores velfærdssamfund, skal også fremkomme på den måde.

Jeg har i øvrigt ikke så mange konkrete bemærkninger at gøre til debatten for mit vedkommende, men den sammenfattende, principielle betragtning, som jeg i hvert fald også i år går til kommuneforhandlingerne med, kan

være den, at den forhandlingsmodel, vi har, har da sine svagheder, men jeg tror, vi er enige med de kommunale organisationer om, at det er den absolut mindst ringe model til i en økonomi som den danske, hvor borgernes ønsker til samfundet er sådan, at vi skal slæbe halvdelen af indtægterne ind over de offentlige kasser i skatter og afgifter, og hvor vi har en meget høj udgift til service, i et sådant samfund er vi bedre tjent med, også for at opretholde det størst mulige lokale selvstyre, at den accept af, at der er nogle samlede økonomiske rammer, at der er en sammenhængende økonomisk politik, som man skal spille efter, at den accept opnås ad forhandlingsvejen, frem for ved at regeringen søger på forhånd i dette Folketing at få et flertal for en ganske bestemt måde at løse den opgave på.

Indenrigsministeren (Thorikild Simonsen):

Jeg skal ikke gøre debatten meget længere, men jeg vil gerne fortsætte dér, hvor finansministeren slap:

Jeg er jo i den situation, at jeg i de sidste 20 år har været med til de forhandlinger, godt nok mest på den anden side af bordet, men jeg har jo alligevel kendt dem. Og hvis man skifter det her mindst ringe system ud med noget andet, tror jeg faktisk, det bliver ringere, og jeg tror ikke, vi her i Folketinget vil være i stand til at lave en lovgivning, der på samme måde øger fleksibiliteten og forandringerne i kommunerne, som der gør i det her system.

Jeg kan ikke svare på det hele, og jeg synes heller ikke jeg skal, men jeg vil gerne sige til hr. Ebbe Kalnæs, at jeg tror, vi skal se lidt mere på den rapport, der er kommet, betænkning 1365, »Forenkling af den kommunale finansiering«, sammenholdt med de nøgletal, som Indenrigsministeriet udsender, og den bog, som hr. Klaus Hækkerup henviste til: »Der er så dejligt...«.

Dér er nogle kommuner jo blevet analyseret, og der er ingen tvivl om, at hvis man ser på disse meget grundige undersøgelser – måske også i undervisningsform, havde jeg nær sagt, for dem, der sidder på den økonomiske forvaltning i kommunerne – kan man i høj grad få mere ud af pengene.

Det var det, fru Tove Videbæk var meget inde på, og det er jeg helt overbevist om, og jeg kunne næsten sige, at det har jeg erfaring for er rigtigt, og jeg tror, man skal lægge vægt på det.

Dermed siger jeg ikke, at man kan finde alle pengene dér, og det gjorde finansministeren jo